



Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (stora avdelningen)

den 21 december 2021 *

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Domstols behörighet och verkställighet av domar på privaträttens område – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artikel 7.2 – Särskild behörighet i mål om skadestånd utanför avtalsförhållanden – Publicering på internet av påstått nedsättande uttalanden avseende en person – Den ort där skadan uppkom – Domstolar i varje medlemsstat inom vars territorium ett innehåll som har publicerats på internet är eller har varit tillgängligt”

I mål C-251/20,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) genom beslut av den 13 maj 2020, som inkom till domstolen den 10 juni 2020, i målet

Gtflix Tv

mot

DR,

meddelar

DOMSTOLEN (stora avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts, vice-ordföranden L. Bay Larsen, avdelningsordförandena A. Arabadjiev, A. Prechal, I. Jarukaitis och N. Jääskinen samt domarna T. von Danwitz, M. Safjan (referent), L.S. Rossi, A. Kumin och N. Wahl,

generaladvokat: G. Hogan,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Gtflix Tv, genom P. Spinosi, L. Chevallier och A. Michel, avocats,
- Frankrikes regering, genom E. de Moustier och A. Daniel, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: franska.

– Greklands regering, genom S. Chala, A. Dimitrakopoulou och K. Georgiadis, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom M. Heller och M. Wilderspin, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 16 september 2021 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).
- 2 Begäran har framställts i ett mål mellan Gtflix Tv, ett bolag verksamt inom vuxenunderhållning med säte i Tjeckien, och DR, en person som är yrkesverksam på detta område och som är bosatt i Ungern. Målet rör en begäran om rättelse och avlägsnande av påstått nedsättande uttalanden om detta bolag som DR publicerat på flera webbplatser och internetforum, samt yrkande om ersättning för den skada som nämnda publicering påstås ha orsakat.

Tillämpliga bestämmelser

- 3 Det framgår av skäl 4 i förordning nr 1215/2012 att syftet med förordningen är att, för att få den inre marknaden att fungera väl, göra reglerna om behörighetskonflikter på privaträttens område mer enhetliga, så att domar som meddelats i en medlemsstat kan erkännas och verkställas enkelt och snabbt.
- 4 I skälen 15 och 16 i förordningen anges följande:

”(15) Behörighetsbestämmelserna bör uppfylla kravet på förutsebarhet och bygga på den allmänna principen om svarandens hemvist. Det bör alltid kunna gå att bestämma vilken domstol som är behörig utifrån denna princip, utom i vissa bestämda fall när tvistens art eller hänsynen till parternas rätt att själva avtala om behörig domstol gör det berättigat att använda något annat kriterium om anknytning. I fråga om juridiska personer måste hemvisten kunna bestämmas på ett objektiva sätt så att de gemensamma reglerna blir överskådliga och behörighetskonflikter kan undvikas.

(16) Principen om att domstolen där svaranden har hemvist är behörig bör kompletteras med alternativa behörighetsgrunder i de fall där det finns en nära anknytning mellan domstolen och tvisteföremålet eller då detta krävs för att underlätta en korrekt rättskipning. Detta kriterium om nära anknytning bör säkerställa ökad rättssäkerhet och förhindra att svaranden kan stämmas i en domstol i en medlemsstat som han eller hon inte rimligen kunde förutse. Detta är viktigt, särskilt i tvister om utomobligatoriska förpliktelser som härrör från kränkningar av privatlivet eller personlighetsskyddet, inbegripet förtal.”
- 5 Reglerna om domstols behörighet återfinns i kapitel II i förordningen. Avsnitt 1 i detta kapitel II, med rubriken ”Allmänna bestämmelser”, innehåller artiklarna 4–6 i förordning nr 1215/2012.

6 I artikel 4.1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, ska talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han eller hon har medborgarskap.”

7 I artikel 5.1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”Talan mot den som har hemvist i en medlemsstat får väckas vid domstol i en annan medlemsstat endast med stöd av bestämmelserna i avsnitten 2–7 i detta kapitel.”

8 Avsnitt 2 i kapitel II i förordningen har rubriken ”Särskilda behörighetsbestämmelser”. I artikel 7.2 i förordningen föreskrivs följande:

”Talan mot en person som har hemvist i en medlemsstat får väckas i en annan medlemsstat:

...

2) Om talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden, vid domstolen för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa”.

9 Ordalydelsen i artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 är i huvudsak identisk med ordalydelsen i artikel 5.3 i rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1), vilken upphävdes genom förordning nr 1215/2012.

10 Avsnitt 4 i kapitel II i förordning nr 1215/2012 har rubriken ”Behörighet vid konsumenttvister”. I detta avsnitt återfinns artikel 17.1 i vilken följande föreskrivs:

”1. Om talan avser avtal som har ingåtts av en person, konsumenten, för ändamål som kan anses ligga utanför hans affärsverksamhet eller yrkesverksamhet, gäller i fråga om behörigheten bestämmelserna i detta avsnitt, om inte annat följer av artiklarna 6 och 7.5,

...

c) i övriga fall, om avtalet har ingåtts med en person som bedriver kommersiell verksamhet eller yrkesverksamhet i den medlemsstat där konsumenten har hemvist eller, på något sätt, riktar sådan verksamhet till den medlemsstaten eller flera stater, däribland den medlemsstaten, och avtalet faller inom ramen för sådan verksamhet.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

11 Gtflix Tv, som är etablerat i Tjeckien och har sina huvudsakliga intressen i denna medlemsstat, tillverkar och sprider audiovisuellt innehåll för vuxna, bland annat via sin webbplats. DR, som är bosatt i Ungern, är en regissör, producent och distributör av filmer i ovannämnda genre, vilka säljs på webbplatser vilkas värdserverar är belägna i Ungern.

12 Gtflix Tv har kritiserat DR för att ha gjort nedsättande uttalanden om bolaget, som DR uppges ha spridit på flera webbplatser och internetforum.

- 13 Efter att ha uppmanat DR att dra tillbaka dessa uttalanden lämnade bolaget en ansökan till ordföranden vid Tribunal de grande instance de Lyon (Förstainstansdomstolen i Lyon, Frankrike) om interimistiska åtgärder gentemot DR och yrkade att DR vid vite skulle föreläggas att upphöra med alla nedsättande handlingar gentemot bolaget och gentemot en webbplats tillhörande bolaget samt att publicera ett rättsligt meddelande på franska och engelska på vart och ett av de berörda internetforumen. Därefter skulle bolaget självt tillåtas att publicera en kommentar på dessa forum och slutligen erhålla en preliminär ersättning med det symboliska beloppet 1 euro för den ekonomiska skada som bolaget lidit, och med samma belopp för den ideella skada som bolaget lidit.
- 14 Vid denna franska domstol framställde DR en invändning om att den aktuella domstolen saknade behörighet, vilken bifölls genom beslut av den 10 april 2017.
- 15 Gtflifx Tv överklagade detta beslut till Cour d'appel de Lyon (Appellationsdomstolen i Lyon, Frankrike), och ändrade i samband med detta sitt yrkande om preliminär ersättning till ett belopp på 10 000 euro för den ekonomiska och ideella skada som bolaget lidit i Frankrike. Genom dom av den 24 juli 2018 biföll även appellationsdomstolen invändningen om bristande behörighet.
- 16 Gtflifx Tv har vid den hänskjutande domstolen kritiserat nämnda dom för att det i denna slogs fast att franska domstolar saknade behörighet och att det var tjeckiska domstolar som hade denna behörighet. Enligt Gtflifx Tv är domstolarna i en medlemsstat behöriga att pröva den skada som vållats inom denna medlemsstats territorium av ett innehåll som har publicerats på internet, när innehållet är tillgängligt där. Gtflifx Tv har gjort gällande att Cour d'appel de Lyon (Appellationsdomstolen i Lyon) åsidosatte artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 genom att som skäl för sin slutsats att de franska domstolarna inte är behöriga, slå fast att det inte är tillräckligt att de uttalanden som anses vara nedsättande är tillgängliga inom domkretsen för den domstol där talan väckts, utan att det även krävs att de kan vara av intresse för de internetanvändare som är bosatta inom denna domkrets och kan ge upphov till skada där.
- 17 Mot bakgrund av EU-domstolens dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766), fann den hänskjutande domstolen att franska domstolar saknade behörighet att pröva yrkandet om avlägsnande av de påstått nedsättande uttalandena och rättelse av uppgifterna genom offentliggörande av ett meddelande, bland annat av det skälet att centrumet för Gtflifx Tv:s intressen var beläget i Tjeckien och att DR är bosatt i Ungern.
- 18 Den hänskjutande domstolen vill emellertid få klarhet i huruvida en person som anser att dennes rättigheter har kränkts genom spridandet av nedsättande uttalanden på internet, och som samtidigt agerar både för att rätta uppgifterna och radera innehåll, och för att erhålla ersättning för den ideella och ekonomiska skada som följer av dessa uttalanden, har rätt att väcka talan vid domstolarna i varje medlemsstat där dessa uttalanden är eller har varit tillgängliga, och yrka skadestånd för den skada som uppstått på den aktuella medlemsstatens territorium i enlighet med EU-domstolens dom av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl. (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkterna 51 och 52), eller om denne till följd av domen av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 48), måste väcka denna skadeståndstalan vid den domstol som är behörig att förordna om att uppgifterna ska rättas och de nedsättande uttalandena raderas.

- 19 Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation (Högsta domstolen, Frankrike) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artikel 7.2 i [förordning nr 1215/2012] tolkas så, att den person som anser sig ha fått sina rättigheter kränkta genom att nedsättande uttalanden har spridits på internet och därför agerar både för att få till stånd en rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll och för att utverka ersättning för ideell och ekonomisk skada till följd därav, får göra anspråk, vid domstol i varje medlemsstat där ett innehåll som lagts ut på nätet är eller har varit åtkomligt, på ersättning för skada som vållats i denna medlemsstat, i enlighet med domen av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl. (C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkterna 51 och 52)? Eller ska vederbörande, i enlighet med domen av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan (C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 48), framställa detta skadeståndsanspråk vid den domstol som är behörig att förordna om rättelse av uppgifter och avlägsnande av nedsättande kommentarer?”

Prövning av tolkningsfrågan

- 20 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att en person som anser att dennes rättigheter har kränkts genom spridandet av nedlåtande uttalanden på internet och samtidigt väcker talan dels om rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll som har publicerats på internet, dels om ersättning för den skada som påstås ha uppkommit kan väcka talan i varje medlemsstat där dessa uttalanden har varit tillgängliga och yrka ersättning för den skada som denne hävdar sig ha lidit i den medlemsstat där den domstol där talan väcktes är belägen, även om dessa domstolar inte är behöriga att pröva yrkandena om rättelse eller avlägsnande.
- 21 Härvidlag vill domstolen erinra om att nämnda artikel 7.2 föreskriver att talan mot en person med hemvist i en medlemsstat kan väckas i en annan medlemsstat, om talan avser skadestånd utanför avtalsförhållanden, och då vid domstolen för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa.
- 22 Eftersom denna bestämmelse motsvarar artikel 5.3 i förordning nr 44/2001, gäller den tolkning som domstolen har gjort av denna bestämmelse även för artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 (som av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 24 och där angiven rättspraxis).
- 23 Det framgår av fast rättspraxis att den särskilda behörighetsbestämmelsen om skadestånd utanför avtalsförhållanden ska tolkas självständigt och med hänsyn till förordningens systematik och syften (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 25 och där angiven rättspraxis).
- 24 Denna särskilda behörighetsbestämmelse grundas på att det finns en särskilt nära anknytning mellan tvisten och domstolarna för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa, vilket med hänsyn till intresset av en god rättskipning och ett ändamålsenligt förfarande gör det befogat att dessa domstolar ges behörighet (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 26 och där angiven rättspraxis).
- 25 Såsom framgår av skäl 16 i förordning nr 1215/2012 bör kravet på en sådan anknytning säkerställa ökad rättssäkerhet och förhindra att svaranden kan stämmas vid en domstol i en medlemsstat som han eller hon inte rimligen kunde förutse. Detta är viktigt, särskilt i tvister om utomobligatoriska

förpliktelser som härrör från kränkningar av privatlivet och personlighetsskyddet, inbegripet förtal (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 28).

- 26 I mål om skadestånd utanför avtalsförhållanden är nämligen domstolen för den ort där skadan inträffade eller kan inträffa vanligen den mest lämpade att avgöra saken, särskilt med hänsyn till dess närhet till tvisten och till att bevisupptagningen underlättas (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 27 Enligt domstolens fasta praxis avser uttrycket ”den ort där skadan inträffade” både den ort där den skadevållande händelsen inträffade och den där skadan uppkom. Dessa båda orter kan utgöra en avgörande anknytning avseende domstols behörighet, eftersom var och en av dem, beroende på omständigheterna, kan erbjuda en särskilt användbar indikation såvitt avser bevisningen och organiseringen av processen (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 29 och där angiven rättspraxis).
- 28 Beslutet om hänskjutande innehåller inte några uppgifter som tyder på att det nationella målet rör möjligheten att väcka talan vid fransk domstol på grundval av orten där den skadevållande händelsen inträffade. Frågan som uppkommer är i stället huruvida domstolen i fråga är behörig med hänvisning till den ort där den påstådda skadan uppkom. Som den hänskjutande domstolen har konstaterat har Gtflex Tv inte heller yrkat att de uppgifter och de påståenden som är aktuella i det nationella målet ska göras otillgängliga på franskt territorium.
- 29 EU-domstolen har, vad gäller talan om gottgörelse för en immateriell skada som påstås ha orsakats genom en ärekränkande artikel i en tidning, funnit att den drabbade kan väcka skadeståndstalan mot utgivaren vid domstolarna i varje medlemsstat där publikationen spridits och där den drabbade påstår sig ha utsatts för ett angrepp på sitt rykte, varvid de domstolarna emellertid enbart är behöriga att pröva de skador som orsakats i respektive domstols medlemsstat (dom av den 7 mars 1995, Shevill m.fl., C-68/93, EU:C:1995:61, punkt 33).
- 30 När det specifikt gäller påståenden om kränkning av personlighetsskyddet genom innehåll som publicerats på en webbplats, har domstolen slagit fast att enligt artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 kan den person som anser sig ha blivit kränkt väcka talan om ersättning för hela skadan antingen vid domstolarna på den ort där avsändaren av innehållet är etablerad med hänvisning till den ort där den skadevållande händelsen inträffade, eller vid domstolarna i den medlemsstat i vilken käranden har sitt centrum för sina intressen, med hänvisning till platsen där skadan uppkom. I stället för en talan om ersättning för hela skadan, kan denne även väcka talan vid domstolarna i varje medlemsstat på vars territorium det på internet publicerade innehållet är eller har varit tillgängligt. Dessa domstolar är endast behöriga avseende de skador som orsakats i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 25 oktober 2011, eDate Advertising m.fl., C-509/09 och C-161/10, EU:C:2011:685, punkt 52).
- 31 Dessa möjligheter att väcka talan tillkommer även en juridisk person som bedriver ekonomisk verksamhet och yrkar ersättning för skada till följd av skada som uppkommit för dennes kommersiella anseende genom att oriktiga uppgifter om personen har publicerats på internet och genom att kommentarer om denna juridiska person inte har avlägsnats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 44).

- 32 Med hänvisning till att uppgifter och innehåll som publiceras på en webbplats är tillgängliga överallt och räckvidden av en spridning på internet alltså i princip är obegränsad, har EU-domstolen emellertid preciserat att ett yrkande om rättelse av sådana uppgifter och avlägsnande av sådant innehåll är odelbart och följaktligen endast kan framställas vid en domstol som är behörig att pröva en skadeståndstalan i dess helhet och inte vid en domstol som saknar denna behörighet (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 48).
- 33 Härav följer, i enlighet med artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012, att en person som anser sig ha blivit kränkt av publiceringen av uppgifter på en webbplats kan väcka talan antingen vid domstolen i den ort där avsändaren av innehållet är etablerad eller vid domstolen i den domkrets där personens huvudsakliga intressen finns, för att rätta dessa uppgifter och radera innehåll som har publicerats på internet.
- 34 På grund av det ”nödvändiga beroendeförhållandet” mellan yrkandet om rättelse av uppgifterna och avlägsnande av det innehåll som publicerats på internet och det tillhörande yrkandet om full eller delvis ersättning för den skada som följer av denna publicering, anser den hänskjutande domstolen att en av de domstolar som avses i föregående punkt har exklusiv behörighet att pröva båda dessa yrkanden. Intresset av en god rättskipning kan således motivera denna tilldelning av exklusiv behörighet.
- 35 En sådan behörighetstilldelning kan emellertid inte grundas på artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 såsom denna tolkas i punkt 32 ovan, eftersom ett yrkande om ersättning för skada kan avse antingen full ersättning eller delvis ersättning, till skillnad från ett yrkande om rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll, vilket är en odelbar helhet. Även om det är motiverat att inte tillåta väckande av talan om rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll som publicerats på internet vid en annan domstol än den som är behörig att pröva en skadeståndstalan i dess helhet, på grund av att en sådan talan är en odelbar helhet, är det däremot inte motiverat att av samma skäl utesluta möjligheten för käranden att väcka talan om delvis ersättning vid varje annan domstol inom vars domkrets käranden anser sig ha lidit skada.
- 36 För övrigt följer behovet av en tilldelning av en exklusiv behörighet till domstolen på den ort där avsändaren av innehållet är etablerad, eller till domstolen i den domkrets där kärandens huvudsakliga intressen finns, inte av det som den hänskjutande domstolen har beskrivit som ett ”nödvändigt beroendeförhållande” mellan å ena sidan yrkandet om rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll som publicerats på internet, och å andra sidan, yrkandet om ersättning för den skada som nämnda publicering påstås ha orsakat. Eftersom föremålet för sådana yrkande, orsaken till att yrkandena framställs och möjligheten att dela upp yrkandena skiljer sig åt, oavsett om de faktiska omständigheter som ligger till grund för dessa yrkanden är identiska, finns det inte något rättsligt behov av att de prövas gemensamt av en enda domstol.
- 37 En sådan tilldelning av behörighet är inte heller nödvändig med hänsyn till god rättskipning.
- 38 I detta avseende förefaller en domstol som endast är behörig att pröva den skada som uppstått i den medlemsstat den är belägen i vara fullt kapabel att i samband med ett förfarande som genomförs i den medlemsstaten och mot bakgrund av den bevisning som samlats in där, bedöma uppkomsten och omfattningen av den påstådda skadan.

- 39 Möjligheten för käranden att väcka talan om ersättning vid de domstolar i varje medlemsstat som är behöriga att pröva den skada som orsakats i den medlemsstat i vilken de är belägna bidrar dessutom till en god rättskipning när centrumet för kärandens intressen inte kan fastställas. I ett sådant fall har EU-domstolen funnit att personen i fråga inte kunde åtnjuta fördelen att med stöd av artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 få väcka talan mot den som påstås ha kränkt kärandens personlighetsskydd på grundval av den plats där skadan uppkom, med yrkande om ersättning för hela den skada som käranden påstås ha lidit (dom av den 17 oktober 2017, Bolagsupplysningen och Ilsjan, C-194/16, EU:C:2017:766, punkt 43). Däremot kan nämnda person, med stöd av denna möjlighet och på samma grund, likaledes komma i åtnjutande av denna rätt vad gäller en delvis ersättning som är begränsad till den skada som vållats i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen.
- 40 Uppnåendet av syftet att säkerställa god rättskipning undergrävs således inte av kärandens möjlighet att väcka skadeståndstalan vid de domstolar som är behöriga att pröva den skada som vållats i den medlemsstat där de är belägna.
- 41 Det ska slutligen erinras om att det enda villkoret för att de sistnämnda domstolarna ska vara behöriga att endast pröva skador som orsakats inom den medlemsstats territorium där de är belägna är att det kränkande innehållet är eller har varit tillgängligt inom detta territorium. Till skillnad från artikel 17.1 c i förordning nr 1215/2012 innehåller artikel 7.2 i den förordningen inte något ytterligare villkor för att fastställa vilken domstol som är behörig, såsom att en persons verksamhet ska ”rikta sig till” den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 oktober 2013, Pinckney, C-170/12, EU:C:2013:635, punkt 42, och dom av den 22 januari 2015, Hejduk, C-441/13, EU:C:2015:28, punkt 32).
- 42 En begränsning, genom ytterligare villkor, av möjligheten att väcka talan om ersättning vid en av de domstolar som avses i punkt 40 ovan skulle i förekommande fall kunna leda till att denna möjlighet i praktiken omöjliggörs, även om den som anser sig ha lidit skada enligt domstolens fasta praxis, som det hänvisas till i punkt 26 ovan, alltid måste ha möjlighet att väcka talan vid domstol på den ort där skadan uppkom.
- 43 Mot bakgrund av ovanstående ska den ställda frågan besvaras enligt följande: Artikel 7.2 i förordning nr 1215/2012 ska tolkas så, att en person som anser att dennes rättigheter har kränkts genom spridandet av nedlåtande uttalanden om denne på internet och samtidigt väcker talan dels om rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll som har publicerats på internet, dels om ersättning för den skada som påstås ha uppkommit, kan väcka talan i varje medlemsstat där dessa uttalanden har varit tillgängliga och yrka ersättning för den skada som denne hävdar sig ha lidit i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen, även om dessa domstolar inte är behöriga att pröva yrkandet om rättelse och avlägsnande.

Rättegångskostnader

- 44 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (stora avdelningen) följande:

Artikel 7.2 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område ska tolkas så, att en person som anser att dennes rättigheter har kränkts genom spridandet av nedlåtande uttalanden om denne på internet och samtidigt väcker talan dels om rättelse av uppgifter och avlägsnande av innehåll som har publicerats på internet, dels om ersättning för den skada som påstås ha uppkommit, kan väcka talan i varje medlemsstat där dessa uttalanden har varit tillgängliga och yrka ersättning för den skada som denne hävdar sig ha lidit i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan väckts är belägen, även om dessa domstolar inte är behöriga att pröva yrkandet om rättelse och avlägsnande.

Underskrifter